

даде единъ плюсъ. Ако излѣзе, че е агентъ—
ние ще се представимъ за контра агенти. Азъ
ще заявя на властѣта, че за лице съмъ се
съгласилъ съ него, за да го изпитамъ до кол-
ко той е вѣренъ полицай. . . А пъкъ нека ти
кажа, че азъ вече съмъ далъ на обществената
доста материялъ и тамъ ме иматъ запи-
санъ тѣхенъ човѣкъ.

Камбуровъ. И затова си тѣй ку-
ражлия.

Шайновъ. Разбира се. Днесъ живота
е такъвъ, че полицията. трѣбва да те знае за
неинъ, а и такива като Дауловъ да те ценятъ.

Камбуровъ. Всѣки день ме изненад-
вашъ съ своето умение.

Шайновъ. Нѣщо повече: азъ имамъ
номерата на входящиятъ дневникъ за аноним-
нитѣ писма, съ които съмъ съобщавалъ за из-
вестни престѣпления.

(Звъни се)

Шайновъ. Това е поета. Той звъни
тѣй неувѣрено. Чакай да го посрещнемъ. (от-
варя). А, драги, чакаме те.

(Влиза Живковъ).

Шайновъ. Нѣщо си разтревоженъ?

Живковъ. Не знаемъ какво да отговоря
Азъ се измжчвамъ. . . Страшно страдамъ.

Камбуровъ. Поета е роденъ да стра-
да за другитѣ.

Живковъ. А азъ страдамъ за себе
си, господинъ Камбуровъ. Чета комедията си
и се погнусихъ отъ себе си.

Шайновъ. Хайде де!

Живковъ. Да, защото това не е пое-
зия: не е онова, което плени душата. . . Азъ